

Arrest

nr. 138 083 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 21 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 mei 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk ten aanzien van verzoekers. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 21 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten(bijlage 13) ten aanzien van de 4 meerderjarige verzoekers. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 21 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) ten aanzien van de 4 meerderjarige verzoekers. Dit is de derde bestreden beslissing.

De motieven van de respectievelijke bestreden beslissingen luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Betrokkenen verblijven sinds december 2009 in België en dienden op 23.12.2009 (09.02.2010 voor mevrouw S.A.) een asielaanvraag in. Zij wisten dat hun verblijf enkel voorlopig was toegestaan gedurende het onderzoek van hun asielaanvraag. Hun asielprocedure werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 05.04.2011. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen aangetekend via de post betekend op 27.05.2011 en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar en ongeveer 3,5 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen folteren en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Volgens betrokkenen moet hun aanvraag ontvankelijk verklaard worden conform de 'algemene beslissingslijn van het bureau voor regularisatie', gezien zij hier al enige tijd verblijven. Het komt echter de verzoekers toe aan tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn, die een terugkeer verhinderen. Een loutere verwijzing naar de algemene beslissingslijn' kan niet weerhouden worden. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen menen dat hun verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22.12.1999. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art 9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat een terugkeer naar het land van herkomst onwenselijk en onmenselijk is en dat zij een trauma zullen oplopen bij een gedwongen terugkeer. Verzoekers tonen echter niet aan de hand van concrete elementen aan dat zij niet zouden kunnen terugkeren naar het land van herkomst of een derde land waar zij kunnen verblijven. De loutere vage bewering dat zij een trauma zouden oplopen bij een terugkeer volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst. Zij verduidelijken dit niet verder, noch leggen zij enig bewijsstuk voor. De loutere verwijzing naar de 'actuele toestand' in de regio van herkomst, wat zij hiermee ook bedoelen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen beweert dat het verblijf van betrokkenen geregulariseerd dient te worden omdat hun situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Het feit dat de kinderen hier school gelopen hebben, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten voor de schooljaren 2010-2011, 2011-2012 en 2012-2013, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een (hogere) scholing niet in

het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Dat zij een schooljaar zouden verliezen bij een terugkeer kan niet weerhouden worden. Betrokkenen werd immers reeds op 27.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij verblijven al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het onderbreken van een schooljaar, dat aangevat werd gedurende illegaal verblijf, kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Betrokkene halen aan dat zij een aanvraag art. 9ter hebben ingediend die nog hangende is, dat zij ernstig ziek zijn, dat er geen adequate behandeling kan bekomen worden in het herkomstland en dat een terugkeer derhalve een inbreuk op art. 3 en 8 van het EVRM zou impliceren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80233 van 26.04.2012). Bovendien hebben betrokkenen reeds vijfmaal een medische regularisatieaanvraag ingediend, namelijk op 17.03.2010, 06.06.2011, 16.08.2011, 13.10.2011 en 16.05.2012. Deze aanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing, respectievelijk op 19.05.2011 (ongegrond), 07.07.2011 (onontvankelijk), 22.09.2011 (onontvankelijk), 24.04.2012 (onontvankelijk) en 25.02.2013 (onontvankelijk).

Wat het inroepen van art 8 van het EN/RM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EN/RM.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet tot de bevoegde ambassade, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, zouden kunnen wenden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid bestaat om bepaalde procedures schriftelijk te voeren via een koerierdienst. Betrokkenen kunnen hiertoe contact opnemen met de Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg van de Belgische ambassade in Moskou. (<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>)

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënten wensen gehoord te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen indien de aanvraag afgewezen wordt. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkenen verwijzen naar art. 3,12,16 en 28 van het International Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Zij lichten echter op geen enkele wijze toe op welke wijze deze artikels geschonden zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, noch brengen zij enig bewijsstuk aan. Het louter aanhalen van artikels uit internationale verdragen, zonder toepassing op de eigen situatie, kan niet weerhouden worden.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij zich integreren; dat zij lessen Nederlands gevolg hebben; dat zij het inburgeringstraject gevolg hebben wat gestaafd wordt met een attest van aanmelding, een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een inburgeringscontract en - attest; dat zij hier sociale banden hebben wat gestaafd wordt met diverse steunbrieven van vrienden en kennissen; dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij een getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer voorleggen; dat zij over tewerkstellingsattesten zouden beschikken; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op het criterium prangende humanitaire situatie van de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hoger vernoemde instructie niet meer van toepassing."

En

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
REDEN VAN DE BESLISSING:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:*

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 12.02.2014. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 20.03.2013 en 12.02.2014. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 kan de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 20.03.2013 en 12.02.2014 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”

En

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
REDEN VAN DE BESLISSING:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 20.03.2013 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied.”

En

“INREISVERBOD

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:*

- *2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 27.05.2011 en 20.03.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat zij sinds de betekening van deze bevelen nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene nestelt zich al gedurende bijna drie jaar in illegaal verblijf."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op dat de drie bestreden beslissingen geen samenhang vertonen en dat om die reden het beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing onontvankelijk is.

2.2. De Raad stelt vast de drie bestreden beslissingen werden genomen op dezelfde dag, met name 21 mei 2014. Hieruit blijkt dat het bestuur heeft gewacht met nemen van de tweede en derde bestreden beslissing tot eerst een beslissing werd genomen over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De derde bestreden beslissing (bijlage 13sexies) vermeldt: *"Het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.05.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod."*

De Raad is van oordeel dat uit voorgaande blijkt dat de drie bestreden beslissingen samenhang vertonen. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren een eerste middel aan.

In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet 29 juli 1991) en de zorgvuldigheidsplicht.

"Verwerende partij heeft verzoekers hun aanvraag overeenkomstig art. 9bis vW onontvankelijk verklaard wegens het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is. Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen". Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (Rv.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , Rv.St., 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen " (RvV 5616, RvV 9628, RvV 10087, RvV 10047). "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving. Verzoekers zijn de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete situatie van verzoekers en de door hen naar voren gebrachte elementen in hun verzoek tot verblijf conform art. 9bis vrw. dd. 21/05/2012 en de aanvulling te dien einde dd. 11/09/2012.

DAT TEN EERSTE dient te worden opgemerkt dat verzoekers benevens een asielprocedure in het Rijk dewelke al reeds een einde heeft getroffen, tevens diverse verblijfsprocedures ex art. 9ter VrW hebben geactiveerd op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van eerste en tweede verzoekster. Deze procedure ex art. 9ter vrw. is op heden in behandeling in graad van beroep bij de Raad, waarover meer in het AD (RvV 127 921). Verzoekers hebben zich derhalve in hun verzoek tot verblijf ex art. 9bis vrw. zich voornamelijk gestoeld op 2. van de regularisatiecriteria dd. 19/07/2009. (...) Verwerende partij heeft in haar bestreden beslissing ambtshalve de toepassing van punt 1.1. van de

vernietigde regularisatiecriteria getoetst aan de concrete situatie van verzoekers en heeft de duur van hun asielprocedure als onvoldoende lang gecatalogiseerd om hen te regulariseren (zie: p. 1, lid 1 in fine bestreden beslissing). Verwerende partij stelt immers dat de duur van de procedure - namelijk een jaar en ongeveer 3,5 maanden - niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kon beschouwd worden ten einde verzoekers te regulariseren. Dat verwerende partij van rechtswege melding maakt van de duur van de doorlopen asielprocedure van verzoekers betekent dat zij weze het expliciet of impliciet de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009 nog steeds toepast. Zoals hier voren vermeld, hebben verzoekers in hun verzoekschrift ex art. 9bis VrW zich hoofdzakelijk gebaseerd op punt 2. van de inmiddels vernietigde criteria dd. 19/07/2009. Doch, door hun ononderbroken gedoogd en deels legaal verblijf komen zij tevens volkomen in aanmerking om te worden geregulariseerd conform 1.2 van datzelfde criteria. Verzoekers doorliepen - blijkende uit het AD - diverse verblijfsrechtelijke procedures dewelke het fundament vormden om op 21/05/2012 een verzoek conform art. 9bis VrW - op basis van punt 2. van de regularisatiecriteria - in te stellen. Ofschoon volgens het arrest van de Raad van State dd. 05.10.2011 de Dienst Vreemdelingenzaken en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan artikel 9bis VrW. en dat eerstgenoemde en de staatssecretaris ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren bezitten - zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden -, bevestigden nochtans zowel kabinet Mevr. M. De Block (de bevoegde staatssecretaris) als directie van Dienst Vreemdelingenzaken thans dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Dat de aanvragen tot verblijfsmachtiging die aan deze criteria zouden voldoen, vermoed worden ontvankelijk en gegrond te zijn. Dergelijke aanvragen impliceren daarenboven tegelijk het bewijs van de buitengewone omstandigheden en de gegrondheid van de aanvraag. Er weze in het verlengde hiervan vermeld dat een weigering die de eigen intentieverklaring van verwerende partij helemaal negeert. onvoldoende gemotiveerd is (RvV 6445) Er weze tevens benadrukt dat verzoekers zich benevens punt 2. van de instructie, het schoollopen van hun kinderen, tewerkstelling in het verleden en hun uitstekende integratie parallel in hun verzoek hadden opgenomen met ondersteuning van diverse stukken te dien einde. "Dat ten zesde verzoekers hun kinderen alhier school lopen en een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar van het kind zou impliceren. Verzoekers hun kinderen hebben alhier een sociale band gecreëerd met hun klasgenoten. Het verlies van een schooljaar of academiejaar voor de kinderen en voor studenten kan een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken. Hiermede heeft verwerende partij tevens geen afdoende rekening mee gehouden in de bestreden beslissing. Het louter verwijzen naar het gegeven dat verzoekers niet aantonen dat hun kinderen in het land van herkomst geen scholing kunnen worden bekomen en dat deze schoolgang in de illegaliteit is aangevat volstaat niet rekening houdende met het feit dat verzoekers hun kinderen al quasi 5 jaar ononderbroken in België scholing volgen en een plotse terugkeer naar het land van herkomst met een schoolachterstand van 5 jaar zou onherstelbare nefaste effecten zou sorteren op de normale ontwikkeling van hun kinderen. Bovendien wordt het kind Dhr. YH, geboren op (...)1996 te Jerevan (Armenië), met de Armeense nationaliteit al reeds 18 jaar en zal hij ongetwijfeld gespecialiseerde hoger onderwijs moeten volgen. Hiermede houdt verwerende partij tevens geen rekening in de bestreden beslissing. Het is de plicht van verwerende partij om het integrale verzoekschrift, het administratief dossier en HAAR EIGEN PRAKTIJK in acht te nemen bij het nemen van de bestreden beslissing en alle gekende elementen moeten worden weergegeven en gemotiveerd worden, wat in casu volgens verzoekers niet gebeurd is temeer daar verzoekers volkomen aan diverse punten van de regularisatiecriteria voldoen. Uit de initiële aanvraag blijkt overduidelijk dat verzoekers zich op de desbetreffende regularisatiecriteria beriepen. De Raad van State heeft in het verlengde hiervan in het verleden duidelijk gesteld dat: « considérant qu'en affirmant qu'elle n'est pas tenue d'appliquer les critères de la loi de 22.12.1999 relative à la régularisation de séjour de certaines catégories d'étrangers, la partie adverse commet une erreur de droit, que le large pouvoir d'appréciation qui lui confère l'article 9 alinéa 3 lui permet de ne pas ignorer lesdits critères, et en outre l'oblige à exprimer les motifs pour lesquels elle estime ne pas en tenir compte, lorsque comme l'espèce, la partie adverse en revendique l'application » (C.E. n° 105622 dd. 17.04.2002). Verwerende partij stelt terecht dat deze criteria vernietigd zijn. Deze instructie is weliswaar vernietigd door de Raad van State middels arrest van 9 december 2009 nr. 198.769, doch hebben DE BEVOEGDE STAATSSECRETARIS EN VERWERENDE PARTIJ DIVERSE KEREN PUBLIEKELIJK BELOOFD EN VERKLAARD DAT ZIJ DE CRITERIA VAN DE INSTRUCTIE TEN GRONDE ZULLEN BLIJVEN TOEPASSEN IN HET KADER VAN HUN DISCRETIONAIRE BEVOEGDHEID EN ZULKS O.A. OP HUN WEBSITES OP 11 DECEMBER 2009, EN IN DE KAMER OP 17 DECEMBER 2009. Verwerende partij mag bovendien geen aanvragen weigeren alleen omdat ze niet voldoen aan de criteria van de instructie. In zo'n geval zou de instructie onterecht worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden toevoegt aan de wet (Raad van State 5 oktober 2011). Verwerende partij moet met andere woorden elke 9bis aanvraag op zijn waarde beoordelen, ook als de criteria van de instructie niet voldaan

zijn, wat in casu niet gebeurd is. De Raad van State schorste middels een arrest van 10 april 2006 (nr.157.452) een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitraire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is. "De publieke mededelingen over de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (op websites op 11 december 2009, en in de Kamer op 17 december 2009) zijn mogelijk een bron van een rechtsmiddel tegen de weigering van een aanvraag die lijkt te voldoen aan de criteria van de instructie. Onderstaande rechtsmiddelen zijn nog niet beoordeeld door de Raad van State. Ze zijn onderbouwd en uitgewerkt in een rechtsleerartikel in Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht 2013 nr. 3"5. De loutere verwijzing naar het gegeven dat de instructie dd. 19/07/2009 vernietigd zijn door de Raad van State zonder nader te onderzoeken of verzoekers in aanmerking komen om te worden geregulariseerd conform punt 1.2. - temeer daar verwerende partij zelf melding maakt van de duur van de asielprocedure van verzoekers ingevolge toepassing van punt 1.1 van datzelfde criteria dd. 19.07.2009 en temeer daar verwerende partij zelf op 03/07/2013 nogmaals bevestigd heeft dat zij de criteria 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009 nog steeds toepast in het kader van zijn discretionaire appreciatiebevoegdheid - is onvolledig, onzorgvuldig, waardoor de motiveringsplicht en de evenredigheidsbeginsel worden miskend, temeer daar zij van rechtswege deze criteria heeft getoetst in het kader van punt 1.1. van voormelde criteria door te verwijzen naar hun korte duur inzake hun asielprocedure. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden."

DAT TEN TWEEDE verzoekers zich daarenboven in de kwestieuze aanvraag gestoeld hebben op de medische redenen en risico's verbonden aan de onderbreking van de medische behandelingen in hoofde van eerste en tweede verzoekster en hun ernstige fysische en psychische problemen nl.: "Dat ten zevende verzoekers ernstig ziek zijn en derhalve op heden een aanvraag cf. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende hebben⁶ en zulks in analogie met het arrest van het Arbitragehof dd. 21.12.2005 bevinden verzoekers zich in de medische onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst, om reden dat aldaar geen adequate verzorging voorhanden is overeenkomstig artikel 8 van het E. V.R.M.." Verzoekers verwijzen naar enkele passages van de naar voren gebrachte medische stukken vervat in het AD: (...). Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 slaat het begrip "adequate behandeling" zowel op het voorhanden zijn in het land van herkomst van de nodige medische infrastructuur en van de geneesmiddelen als de mogelijkheid voor de betrokken vreemdeling om daar concreet toegang toe te hebben, gelet o.m. op zijn financiële middelen. Bij de beoordeling van de aanvraag moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met een ingeroepen risico van onderbreking van de medische behandeling in België. De beschikbaarheid van medische zorgen in het land waar de aanvrager naartoe zou moeten, moet worden onderzocht in het licht van zijn/haar concrete medische situatie. Een verwijdering is niet geoorloofd wanneer een onderbreking van de behandeling die in België bezig is, ernstige en onomkeerbare gevolgen met zich mee zou brengen. Gelet op de reeds ondergane medische behandelingen en de in de toekomst geplande medische zorg en opvolging in hoofde van eerste en tweede verzoekster zou de onderbreking van hun behandelingen zeer ernstige en onomkeerbare consequenties teweegbrengen. Er is in het verleden herhaaldelijk door de rechtspraak bevestigd dat zware psychische problemen een buitengewone omstandigheid kunnen impliceren. Ingevolge het AD van verzoekers blijkt onstuitbaar dat eerste en tweede verzoekster aan zeer ernstige fysieke en psychische aandoeningen lijden waarvoor zij tot op heden opgevolgd en behandeld worden. Verwerende partij beperkt zich in haar motivering enkel tot de vermelding van de datum waarop de procedures tot verblijf ex art. 9ter VrW ongegrond en/of onontvankelijk werden verklaard, zonder enige nadere analyse van het medisch dossier van eerste en tweede verzoekster en/of hun psychische en fysieke capaciteit om eerst een reis te ondernemen naar Jerevan (Armenië) en vervolgens vanuit Jerevan naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland), gelet op het feit dat DHL geen originele stukken vanuit Armenië naar Moskou vervoert. Zij mogen bovendien geen enkele reis ondernemen met om het even welke vervoersmiddel wegens hun wankelende medische gesteldheid. Aangezien dit aan de basis ligt van de erbarmelijke situatie waarin verzoekers thans vertoeven, had verwerende partij het medisch aspect (medische situatie) van verzoekster grondiger dienen te onderzoeken en te motiveren in kader van hun terugkeer naar het land van herkomst in het verlengde van art. 9bis vrw. procedure ! Een schending van de motiveringsplicht moet derhalve geconstateerd worden. Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering,

en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VANKOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43). Verwerende partij heeft ten onrechte het verzoek art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard.

DAT TEN DERDE verzoekende partij in haar verzoekschrift tevens heeft aangehaald dat zij wegens het vergevorderde stadium van hun integratie buitengewoon moeilijk is om terug te keren naar Armenië temeer daar hun kinderen al quasi 5 jaar ononderbroken naar school lopen in België. Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is. Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen". Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen ". "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekers hun lang verblijf en hun uitstekende integratie in het Rijk niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden weerhouden. In casu wordt in de bestreden beslissing geen afdoende motivering geschetst waarom de aangehaalde elementen zoals o.a. - de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - legaal verblijf van quasi 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van eerste en tweede verzoekster - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen rechtvaardigen, aangezien in de bestreden beslissing voormelde elementen in hoofde van verzoekers niet betwist worden, doch men eerder louter verwijst dat deze elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen gelden zonder duidelijk en afdoende aan te geven waarom al deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheid kunnen impliceren. Dit deel van de motivering kan tevens niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht.

DAT TEN VIERDE verzoekers in hun verzoekschrift gestipuleerd hebben dat in het land van herkomst geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. "Dat ten achtste in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden." Dat het daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland aangezien verzoekers hun minderjarige kind geen nationale Armeense passpoort bezit en een terugkeer derhalve niet mogelijk is, temeer daar verzoekers hun zoon in Armenië zal terechtstaan voor desertie. Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est. Het ontbreken van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren. Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekers zich naar Moskou of Sint-Petersburg (Rusland) kunnen begeven om aldaar een aanvraag ex art. 9bis vrw. te activeren en onderzoekt niet nader of verzoekers zich wettig naar Rusland kunnen begeven alwaar de

Belgische consulaat gevestigd is om aldaar de kwestieuze aanvraag te activeren. Het louter melden dat alle Armeense burger zich makkelijk naar de Belgische Ambassade/Consulaat in Moskou of Sint-Petersburg te Rusland kunnen begeven zonder een nadere analyse van verzoekers hun concrete gezinssituatie en medische toestand is niet afdoende. De motivering vanwege verwerende partij dat verzoekers niet aantonen dat zij geen Armeense passpoort voor hun zoon kunnen bemachtigen vanwege de Armeense Ambassade is een gebrek aan kennis en onderzoek gevoerd door verwerende partij. Verzoekers hebben de eer te melden dat zolang een Armeense Staatburger zijn legerplicht niet heeft voldaan in Armenië, de persoon in kwestie geen enkele vorm van passpoort/reisdocument kan bekomen vanwege de Armeense Ambassade te Brussel. Verzoekers verwijzen naar de website <http://www.armembassy.be> en naar een gelijkaardig document vanwege de Armeense Ambassade inzake de niet verkrijging van een Armeens paspoort ingevolge het niet vervullen van de verplichte legerplicht. Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.”

3.1.2. De verzoekende partijen achten de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd zou zijn en dat er onvoldoende rekening is gehouden met de concrete situatie van de verzoekende partijen en de door hen naar voor gebracht elementen.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel verzoeksters in kennis te stellen van de redenen waarom verwerende partij de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikken. Verwerende partij is verplicht de juridische en feitelijke overwegingen in de akte op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen evenwel op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet op een duidelijke wijze gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen en voorgelegde stukken niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden die zouden rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat verzoekers de motieven kennen, zodat het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht aangetoond.

Waar zij inhoudelijk kritiek hebben op de overwegingen in de bestreden beslissing, voeren zij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de vreemdelingenwet restrictief te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- Betreffende de gegrondheid van de aanvraag: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De 'buitengewone omstandigheden' strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In een eerste onderdeel verwijzen verzoekers naar het feit dat er op heden nog een beroep tot nietigverklaring hangende zou zijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het beroep tot nietigverklaring gekend onder rolnummer 127 921 bij arrest nr. 126 173 van 25 juni 2014 werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, geldt dat de gemachtigde terecht heeft beslist de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

In het eerste middel stellen verzoekers dat zij zich hebben beroepen op punt 1.2. van de vernietigde regularisatiecriteria. Verzoekers menen dat hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk en gegrond diende te worden verklaard in toepassing van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekers kunnen zich evenwel niet dienstig beroepen op de instructie van 19 juli 2009. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveerde dan ook reeds terecht in zijn bestreden beslissing dat:

"Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198,769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. "

De instructie van 19 juli 2009 is inderdaad met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op de (vernietigde) instructie van 19 juli 2009.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Ook de beschouwingen van verzoekers, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd heeft deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekers is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou wederom in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F, RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekers er mochten van uitgaan dat zij hoe dan ook verder in België mochten verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest: dat het vertrouwensbeginsel niet meebrengt dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie: dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden: dat het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel niet gegrond is.

Overwegende dat de verzoekers ook de schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanvoeren, dat uit het middel blijkt dat zij niet doelen op de materiële rechtszekerheid; dat deze schending derhalve samenvalt met het hiervoor onderzochte vertrouwensbeginsel; dat ook het rechtszekerheidsbeginsel vereist dat het bestuur handelt in overeenstemming met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen: dat om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, het middel gegrond op voornoemd beginsel, wordt verworpen (Cass. 23 juni 2008, Arr. Cass. 2008, 1624, Pas. 2008,1605, concl. DE KOSTER, P.). "De toepassing van het algemeen beginsel van het recht op rechtszekerheid kan onmogelijk voorrang krijgen op de toepassing van de wettelijke bepalingen" (R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007).

Dat de gemachtigde als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekers voldeden aan de door artikel 9bis van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden. Er kan geen schending van de motiveringsplicht worden weerhouden.

Waar verzoekers nog menen dat het schoollopen van de kinderen ten onrechte niet werd aangenomen als een buitengewone omstandigheid op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, geldt dat dient te worden verwezen naar vaststaande rechtspraak: *"In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002)".*

In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoekers wensen te laten uitschijnen, neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Verzoekers beperken zich tot een theoretische uiteenzetting en tonen niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van hun kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoekers maken een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

De gemachtigde oordeelde, in lijn met de rechtspraak van de Raad van State, dan ook als volgt:

"Het feit dat de kinderen hier school gelopen hebben, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten voor de schooljaren 2010-2011, 2011-2012 en 2012-2013, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een (hogere) scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te

vinden is. Dat zij een schooljaar zouden verliezen bij een terugkeer kan niet weerhouden worden. Betrokkenen werd immers reeds op 27.05.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij verblijven al geruime tijd illegaal op het Belgisch grondgebied. Het onderbreken van een schooljaar, dat aangevat werd gedurende illegaal verblijf, kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden."

De kritiek van verzoekers doet geen afbreuk aan de motivering van de gemachtigde, nu noch het bewijs wordt voorgelegd dat de minderjarige dochter speciaal onderwijs behoeft, noch het bewijs wordt voorgelegd dat de meerderjarige dochter hogere studies heeft aangevat. Bijgevolg kan het schoollopen van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid aanzien worden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel betogen verzoekers dat de ingeroepen medische elementen ten onrechte niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De verzoekers verwijzen naar *"ernstige psychische problemen"*. De beschouwingen van verzoekende partijen missen feitelijke en juridische grondslag.

De bestreden beslissing maakt dienaangaande uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Betrokkene halen aan dat zij een aanvraag art. 9ter hebben ingediend die nog hangende is, dat zij ernstig ziek zijn, dat er geen adequate behandeling kan bekomen worden in het herkomstland en dat een terugkeer derhalve een inbreuk op art. 3 en 8 van het EVRM zou impliceren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedures voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien hebben betrokkenen reeds vijfmaal een medische regularisatieaanvraag ingediend, namelijk op 17.03.2010, 06.06.2011, 16.08.2011, 13.10.2011 en 16.05.2012. Deze aanvragen werden afgesloten met een negatieve beslissing, respectievelijk op 19.05.2011 (ongegrond), 07.07.2011 (onontvankelijk), 22.09.2011 (onontvankelijk), 24.04.2012 (onontvankelijk) en 25.02.2013 (onontvankelijk)."

Het bestuur motiveert in de bestreden beslissing overigens terecht dat de aanvragen op grond van artikel 9bis enerzijds en artikel 9ter anderzijds en de hieropvolgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden. Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien.

Artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

"§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag op grond van artikel 9bis. De beschouwingen van verzoekende partijen falen in rechte, nu het de gemachtigde zelfs niet was toegestaan - anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen - om de elementen van de aanvraag artikel 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Terwijl verzoekers ook niet aannemelijk maken waarom zij omwille van medische redenen niet in staat zouden zijn een aanvraag in te dienen in het buitenland.

In een derde onderdeel betogen verzoekers dat hun lang verblijf en integratie ten onrechte niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Verzoekers stellen dat hun vergevorderde stadium van integratie een terugkeer naar Armenië buitengewoon moeilijk maakt en zij menen dat de gemachtigde

ten onrechte niet heeft verduidelijkt waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

De Raad laat ter zake gelden dat de formele motiveringsplicht er niet toe strekt het 'waarom' van de motieven van administratieve beslissingen te vermelden. De formele motiveringsplicht heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS 4 juli 1996, nr. 60.751, T.B.P. 1996, 698). "De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden." (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

Terwijl de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen, in antwoord op de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie en lang verblijf:

"De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - namelijk dat zij zich integreren; dat zij lessen Nederlands gevolg hebben; dat zij het inburgeringstraject gevolg hebben wat gestaafd wordt met een attest van aanmelding, een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie, een inburgeringscontract en -attest; dat zij hier sociale banden hebben wat gestaafd wordt met diverse steunbrieven van vrienden en kennissen; dat zij zouden willen voorzien in hun eigen levensonderhoud; dat zij een getuigschrift basiskennis bedrijfsbeheer voorleggen; dat zij over tewerkstellingsattesten zouden beschikken; dat zij overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen zouden eigen gemaakt hebben - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). "

De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

In een vierde onderdeel betogen verzoekers tot slot dat door de gemachtigde van de staatssecretaris niet afdoende zou zijn gemotiveerd nopens het gegeven dat er geen diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig zou zijn in het land van herkomst.

De kritiek van verzoekers mist feitelijke grondslag. De Raad laat gelden dat door de gemachtigde van de staatssecretaris dienomtrent als volgt, werd gemotiveerd:

"Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië. Ze tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij zich niet tot de bevoegde ambassade, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, zouden kunnen wenden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid bestaat om bepaalde procedures schriftelijk te voeren via een koerierdienst. Betrokkenen kunnen hiertoe contact opnemen met de Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg van de Belgische ambassade in Moskou (...)"

De Raad wijst erop dat verzoekers zich in hun inleidend verzoekschrift beperken tot het louter herhalen van het feit dat in het land van herkomst geen Belgische diplomatieke post aanwezig is, terwijl de gemachtigde deze grief in de beslissing tot onontvankelijkheid reeds beantwoordde. Dit blijkt uit de bestreden beslissing die hierboven werd geciteerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag in het kader van onderhavig annulatieberoep slechts onderzoeken of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820). Verzoekers slagen er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In zoverre verzoekers tot slot nog aanvoeren dat de gemachtigde van hen direct en persoonlijk om bijkomende inlichtingen had moeten vragen, geldt dat het uiteraard aan verzoekers zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet dienstig betwisten dat zij niet de redelijke mogelijkheid hebben gehad om alle relevante informatie op nuttige wijze voor te leggen aan de gemachtigde. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoekers tonen niet aan dat niet zo is. Terwijl de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op een schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging. In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel. In casu betreft het om een individuele beslissing en beschikt de rechter over een ruimere toetsingsvrijheid en dient na te gaan of de overheid niet tot een onredelijk besluit is gekomen. In casu menen verzoekers dat - de uitstekende integratie van verzoekers - schoolgang van de kinderen - werkbereidheid en tewerkstelling in het verleden door verzoekers - legaal verblijf van quasi 5 jaar in België - afwezigheid van een diplomatieke Belgische post in Armenië - de ernstige medische situatie van eerste en tweede verzoekster - hun langdurige procedures in het Rijk conform punt 1.2. van de regularisatiecriteria - de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk en dient deze te worden vernietigd.”

3.2.2. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissing niet redelijk zou zijn om reden dat met de aangevoerde elementen geen rekening werd gehouden.

De Raad wijst er ter zake op dat de gemachtigde een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen de verzoekende partijen schijnbaar vergeten. Het enkele gegeven dat verzoekers van oordeel zijn dat zij wel in buitengewone omstandigheden verkeren, is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde op omstandige wijze alle aangevoerde elementen heeft beoordeeld. Verzoekers slagen er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Verzoekers maken de aangevoerde schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren een derde middel aan, dat gericht is tegen de aangegeven bevelen en de inreisverboden van 21 mei 2014:

“Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bijlagen 13 en bijlagen 13Sexies: Aan verzoekers werd er tevens bijlagen 13 en bijlagen 13Sexies uitgevaardigd dd. 21/05/2014 en aan hen betekend dd. 26/05/2014.

Aan Dhr. YB, geboren te Jerevan (Armenië) op (...)1967, met de Armeense nationaliteit werd al reeds op 12/02/2014 een bijlage 13Sexies uitgevaardigd waartegen al reeds een annulatieberoep en een verzoek tot schorsing werd ingesteld dewelke nog steeds hangende is bij de Raad. Verzoekers menen het volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing : Enig middel: Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekers voeren de schending aan van het aangevoerde middel om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat wanneer er geen uitvoeringstermijnen worden toegestaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft. Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrij willig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...). Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is. Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval. Verwerende partij haalt aan dat verzoekers op 27/05/2011 en 20/03/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog steeds illegaal op het grondgebied verblijven. Verzoekers hebben inderdaad geen enkele poging ondernomen om België te verlaten om reden dat zij dd. 21/05/2012 een procedure ex art. 9bis vrw. hebben ingesteld op basis van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009 om reden dat verwerende partij zelf diverse keren publiekelijk verklaard heeft deze criteria de blijven toepassen op diegenen die eraan zouden voldoen. Verzoekers stelden bovendien op 17/05/2012 een procedure ex art. 9ter Vrw in. Deze aanvraag werd pas onontvankelijk verklaard op 25/02/2013, nadat eerder een onontvankelijk verklaarde beslissing vrijwillig door verwerende partij ingetrokken werd ingevolge datzelfde aanvraag. Verzoekers zijn als het ware het speelbal geworden van een onzorgvuldig optredende overheid die om de haverklap beslissingen neemt en vervolgens spontaan intrekt. Niettegenstaande voormelde elementen kiest het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoekers al reeds op 27/05/2011 en 20/03/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijven. De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar. Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoekers wjl verwerende partij zelve haar onontvankelijke beslissing ex art. 9ter vrw. spontaan heeft ingetrokken. Verzoekers dienden - aangezien tevens het bevel om het grondgebied uit het rechtsverkeer verdwijnt - het grondgebied niet te verlaten ! De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel. Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd: "In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar". Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissingen het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar. Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke

omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar). Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden. Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246: "De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoekvoeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw. De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247). "De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod loont immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

In de bestreden beslissing staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd met als reden dat niet aan

de terugkeerverplichting werd voldaan. Er wordt gespecificeerd dat betrokkenen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 27 mei 2011 en 20 maart 2013 en dat verzoekers nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Verder wordt erop gewezen: *“Betrokkene nestelt zich al gedurende bijna drie jaar in illegaal verblijf”*.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert weliswaar niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

Waar verzoekers betogen dat niet is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod gaan zij ten onrechte voorbij aan het gegeven dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat verzoekers nadat hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend niet alleen niet het grondgebied vrijwillig hebben verlaten, maar ook dat zij zich gedurende bijna drie jaar in illegaal verblijf “nestelt”. Dit laatste gegeven heeft betrekking op de termijn van het inreisverbod, zo blijkt onmiskenbaar uit de bewoordingen van de bestreden beslissingen. Verzoekers kunnen derhalve op dit vlak niet worden bijgetreden. De verwerende partij moet de verzoekers inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten. Een schending van de formele motiveringsplicht is niet aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers na hun asielaanvraag nog talrijke aanvragen op grond van artikel 9ter/bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend en daartegen beroepen hebben ingediend bij deze Raad. Het volstaat *“punt 1 De feiten”* uit de nota van de verwerende partij weer te geven:

“Verzoekers verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Jerevan op 19/04/1967 en op 16/09/1967. Verzoekers hun meerderjarige kinderen zijn geboren op 09/11/1990 en 06/08/1996. Mevr. AS verklaart tevens van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Etchmiazin op (...)1949.

Verzoekers verklaarden op 23.12.2009 het Rijk te zijn binnengekomen en vroegen op 23.12.2009 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan. Tweede verzoekster vroeg pas op 09.02.2010 de erkenning van de hoedanigheid als vluchteling aan.

Het Nederlands werd door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid als taal van het onderzoek bepaald, gelet op verzoekers hun vraag om bijstand van een tolk die de taal Armeens beheerst.

Op 09.02.2010 en op 15.02.2010 werden verzoekers gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan hun asielaanvraag ten grondslag liggende motieven. Op 09.02.2010 en op 15.02.2010 werden de dossiers overgemaakt aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoekers dienden op 15.03.2010 namens tweede verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 03.08.2010 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk. Verzoekers werden in het bezit gesteld van een AI, in afwachting van een beslissing ten gronde.

Op 10.11.2010 weigerde de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Verzoekers stelden op 13.12.2010 een afzonderlijk beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-Generaal. In de arresten nr. 59.174 , 59.175, 59.176 en 59.177 dd. 01.04.2011 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 19.05.2011 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond.

Op 24.05.2011 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Verzoekers dienden op 06.06.2011 een tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 07.07.2011 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoekers hun tweede aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 16.08.2011 dienden verzoekers een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 22.09.2011 verklaarde de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoekers hun derde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Verzoekers dienden op 13.10.2011 een vierde aanvraag tot verblijfsmachtiging in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 17.04.2012 werd dhr. Gor YERANOSYAN aangetroffen in Frankrijk, waarna aan de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek werd gericht. Op 19.04.2012 verklaarden de Belgische autoriteiten zich akkoord met de terugname van voormelde verzoeker.

Op 24.04.2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun vierde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 17.05.2012 dienden verzoekers een vijfde aanvraag tot verblijfsmachtiging in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 17.05.2012 dienden verzoekers tevens een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 11.10.2012 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun vijfde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 11.10.2012 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekers dienden op 29.11.2010 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde beslissingen dd. 11.10.2012. In het arrest nr. 98.522 dd. 08.03.2013 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vast.

Op 15.01.2013 besloot de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding immers om de onontvankelijkheidsbeslissing, alsook het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11.10.2012 dienden te worden ingetrokken.

Op 25.02.2013 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun vijfde aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opnieuw onontvankelijk.

Verzoekers dienden op 03.04.2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 25.02.2013. In het arrest nr. 126.173 dd. 25.06.2014 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Inmiddels werd verzoeker op 12.02.2014 aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk, naar aanleiding van een controle naar illegale arbeid.

Op 12.02.2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 12.02.2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21.05.2014 verklaarde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 21.05.2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 21.05.2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing, houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de derde bestreden beslissing."

De kritiek: "Verzoekers zijn als het ware het speelbal geworden van een onzorgvuldig optredende overheid die om de haverklap beslissingen neemt en vervolgens spontaan intrekt" weegt niet op tegen

de overvloed aan aanvragen en beroepen die verzoekers hebben ingediend. Bovendien heeft de verwerende partij slechts eenmaal een beslissing ingetrokken: het betreft de beslissing van 15 januari 2013, die niet eens nadelig is voor verzoekers. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om het inreisverbod te motiveren met de vaststelling dat verzoekers zich gedurende bijna drie jaar in illegaal verblijf nestelen. Feiten die niet worden betwist door verzoekers.

In de mate dat verzoekers wijzen op de discretionaire bevoegdheid die de verwerende partij ter zake heeft, terwijl in de bestreden beslissingen automatisch toepassing zou worden gemaakt van de maximumtermijn van drie jaar, komt het aan hen toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van drie jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering desbetreffend in de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk is. Van enig automatisme gegeven de bestreden beslissingen immers, gelet op het hiervoor gestelde, geen blijk. Verzoekers blijven daartoe volledig in gebreke. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch een schending van artikel 74/11, § 1 is aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC